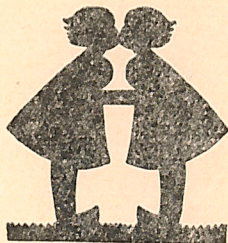


опъвай много. Едно време, Бобо, имало една шейна. Тя много обичала да се пързала по снѣга. Добре, но дошла пролѣтътa, и снѣгътъ се стопилъ. Шейната, сѣщо като тебе, почнала да иска новъ снѣгъ. Почнала да се сърди и да вика:

— Искамъ снѣгъ, азъ не бива да си почивамъ. Съвсемъ ще рѣждясамъ. Снѣгъ ми дайте!

Напраздно ѝ говорили, че снѣгътъ не може да се прави. Не, шейната не искала и да знае, а почнала да се сърди, да вика, да крѣска. Бобо, защо трепери ржката ти? Тя, навѣрно, се е уморила. Да, но зжбчето още не се е заякчило. Дай ми ти сега края на конеца да го подържа, докато си почине твоята малка ржчица. Така, благодаря ти, Бобо. Тая шейна, ти казвамъ, толкова много се разсърдила, че почнала да се трѣшка на земята и да пиши. Трѣшкала се, трѣшкала се и най-сетне казала „чатъ“ и се счупила. Ха, какво стана, Бобо? Твоето зжбче изскочи. Я, гледай го, вързано за конеца! Знаешъ ли що? То не се е клатѣло отъ вѣтъра. Тамъ подъ него е израстнало ново зжбче, съ яко коренче и е бутало слабото и малкото. Ей-го, азъ го виждамъ новото зжбче, то скоро ще се подаде, много по-хубаво отъ туй, гдето го извадихме.



Помогни си самъ, да не тежишъ на другитѣ!